

Και τι κάνουμε τώρα, τώρα που μια fake αριστερή κυβέρνηση, που την εμπιστεύτηκε ο Ελληνικός λαός να λύσει το πρόβλημα, δίχως να ανοίξει μύτη, ψηφίζει και εφαρμόζει το πιο σκληρό μνημόνιο;

1. Το μνημόνιο δεν είναι μια από τα ίδια, το μνημόνιο, μάλλον η εποχή των μνημονίων, αποτελεί σημείο τομής στην εποχή της πιο βαθιάς κρίσης του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Μιας κρίσης που δεν μπορεί να πάρει διορθώσεις ή προσαρμογές. Το μνημόνιο αποτελεί αυτό το εργαλείο που επιχειρεί να αλλάξει άρδην το τρόπο που βλέπουμε τα πράγματα, να αναδιατάξει- στο χειρότερό τους- τις σχέσεις εξουσίας μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας, να επιχειρήσει να διαμορφώσει ένα άλλο παραγωγικό μοντέλο, με τους εργαζόμενους σε πολύ δυσμενέστερη θέση, από τι χθες, από τι σήμερα. Κατά συνέπεια ο αντιμνημονιακός αγώνας ή θα αποκτήσει συγκρουσιακά, αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά ή θα οδηγηθούμε σε μια μεγάλη καταστροφή. Προς το παρόν κρατάμε άμυνα, έχουμε ηττηθεί, μα δεν έχουμε δεχτεί ακόμη το καίριο πλήγμα. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ- συνειδητά ή άθελα της- παίζοντας τον ρόλο του «ριζικού κακού», κινείται προς σε αυτή την κατεύθυνση. Άρα πρέπει να την ανατρέψουμε.

2. Από αυτή την οπτική δεν μπορώ να κατανοήσω την θέση της αριστερής πλατφόρμας. Το όχι στα μνημόνια αλλά το ναι - προς το παρόν- στην κυβέρνηση των μνημονίων, την μετατρέπει σε συνένοχο στην καταστροφή των λαϊκών δικαιωμάτων. Ενώ τεράστιες ευθύνες έχει για την μέχρι τώρα στάση της. Μια στάση που όχι μόνο ανέχθηκε ή και ενίσχυσε αλλά και η ίδια καλλιέργησε τις καταστροφικές ρεφορμιστικές αυταπάτες, για μια πετυχημένη διαπραγμάτευση με τους «λύκους» των Βρυξελλών, της ΕΕ και του ΔΝΤ. Ρεφορμιστικές αυταπάτες που συνεχίζει να έχει και να καλλιεργεί θεωρώντας πως επανακτώντας την νομισματική μας αυτονομία, μέσα στην ΕΕ, με το κεφάλαιο να ελέγχει την οικονομία, θα μπορέσουμε να υπερβούμε τα μνημόνια και την κρίση. Τρία πουλάκια κάθονταν.... Και αν θέλουν να κινηθούν σε μια άλλη κατεύθυνση το πρώτο που πρέπει να κάνουν είναι να διαχωριστούν και να ανατρέψουν την νέα μνημονιακή κυβέρνηση.

3. Η επιστροφή σε ένα εθνικό νόμισμα, όπως και η έξοδος μας από την ΕΕ αποτελούν αναγκαία, αλλά όχι ικανά βήματα για το «σκίσιμο» των μνημονίων. Αναγκαίες και ικανές συνθήκες για να «σκίσουμε τα μνημόνια» είναι το έξω από το ΕΕ-ΔΝΤ-ευρώ, ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός, η εργατική εξουσία. Ένας αντικαπιταλιστικός, αντιμπεριαλιστικός και αντιμνημονιακός δρόμος επαναστατικών ανατροπών που θα ξεκινούν από τον εθνικό πλαίσιο, για να ολοκληρωθούν διεθνικά, περιφερειακά και παγκόσμια. Η εποχή των σταδίων πέρασε και δεν μπορούμε διαρκώς με άλλο όνομα και άλλο τρόπο να ξαναγυρνάμε. Ο καπιταλισμός επιλέγει ολοκληρωτικές -καθαρές- απαντήσεις για να υπερβεί την κρίση του, εμείς; Αν συνεχίσουμε να ακολουθούμε το δρόμο των σταδίων και των «καλύτερων καπιταλισμών», τότε δεν θα έχουμε διαφορετικό τέλος από του ΣΥΡΙΖΑ.

4. Έχουμε σήμερα επαναστατικές συνθήκες ή επαναστατική κρίση; Αντικειμενικά ναι έχουμε επαναστατικές συνθήκες, υποκειμενικά- σε ένα κοινωνικό και σε ένα πολιτικό πεδίο ή στην αλληλεπίδραση τους- όχι. Στο κοινωνικό πεδίο τα συνδικάτα και οι άλλες εργατικές και κοινωνικές οργανώσεις, παρόλο που δεν έχουν διαλυθεί, έχουν υποστεί συντριπτικά πλήγματα. Και στο πολιτικό, η κομμουνιστική αριστερά, ούτε έχει ξεμπερδέψει με τα φαντάσματα του παρελθόντος, ούτε επιχειρεί με σοβαρό και συγκροτημένο τρόπο να μιλήσει για την πραγματική σοσιαλιστική ελπίδα και προοπτική του αύριο, που στα βάθη του καπιταλισμού ετοιμάζεται σήμερα. Έτσι η αντικειμενική επαναστατική κατάσταση μπορεί άνετα να μετατραπεί σε αντεπαναστατική, με την ΧΑ ή κάτι άλλο, η και τους ίδιους τους καπιταλιστικούς κρατικούς μηχανισμούς να επιχειρούν να καθορίσουν τα γεγονότα.

5. Αν την περίοδο 2010-12 είχαμε την εποχή των ταραχών και των εξεγέρσεων που δεν καταφέραμε να

την μετατρέψουμε σε εποχή των επαναστάσεων, την περίοδο 2012-2015 είχαμε την εποχή των πολιτικών απαντήσεων. Με το ρηχό αντινεοφιλελεύθερο και αντιμνημονιακό πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ να ηγεμονεύει σε αντίθεση με τα άλλα αριστερά προγράμματα. Είτε αυτό ήταν το αντιμονοπωλιακό πρόγραμμα του ΚΚΕ που έστελνε και στέλνει την ελπίδα στο μακρινό μέλλον, είτε τον αντιφατικό αντικαπιταλισμό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Ο ΣΥΡΙΖΑ πρόσφερε μια ελπίδα του στυλ: και η πίττα γεμάτη και ο σκύλος χορτάτος, αμ δε, αν ήταν έτσι θα το πρόσφεραν και η ΝΔ-ΠΑΣΟΚ. Το αποτέλεσμα ήδη το ξέρουμε, το αποτέλεσμα ήδη το ζούμε, και που σαι ακόμη.

6. Καλά όλα αυτά, και τώρα τι; Επιχειρούμε να αντιστρέψουμε το κλίμα της ηττοπάθειας που πρόσφερε απλόχερα ο ΣΥΡΙΖΑ. Επιχειρούμε στο μέτωπο του αγώνα να αντισταθούμε- με όλα τα μέσα- στο νέο καταστροφικό μνημονιακό πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ. Επιχειρούμε να ανατρέψουμε και την νέα μνημονιακή κυβέρνηση. Και σε αυτό τον αγώνα χωράνε όσοι θέλουν το ίδιο, ο κοινός εχθρός μας ενώνει. Δεν φτάνει μόνο η πάλη για την αντίσταση, δεν φτάνει η πάλη για την αποτροπή της νέας καταστροφής, όσο και αν η αντίσταση αποτελεί μια παραγωγική διαδικασία, που συχνότατα, γεννάει το νέο. Προτείνουμε στο αγωνιζόμενο λαό ένα πρόγραμμα αντικαπιταλιστικών μεταβατικών ανατροπών που όχι μόνο θα σταματήσουν την επίθεση, αλλά θα δώσουν μια διέξοδο με φιλεργατικό και φιλολαϊκό περιεχόμενο. Αλλά αυτό θα μετατραπεί σε ένα ακόμη στάδιο, αν δεν έχει μια σαφή επαναστατική κομμουνιστική κατεύθυνση, με σύγχρονα καινοτόμα χαρακτηριστικά. Αν δεν εντάσσεται σε ένα σαφή σχέδιο επαναστατικής υπέρβασης του καπιταλισμού. Σε αυτές τις φάσεις αυτού του σχεδίου, προχωράμε με όποιους κινούνται στο ίδιο- περίπου- μήκος κύματος, ανεξαρτήτου παρελθόντος και προέλευσης. Αυτό δεν συνεπάγεται πως τακτικά και εναιομετωπικά δεν συνεργάζεσαι και με δυνάμεις που δεν έχουν ξεκαθαρίσει την στρατηγική και την τακτική τους. Είτε σε πολιτικά μέτωπα, είτε σε εκλογικά σχήματα, με αρχές και πολιτική τιμότητα.

7. Η καταστροφή που μπορεί να προκαλέσει ο ΣΥΡΙΖΑ είναι δυο επιπέδων. Η πρώτη να προκαλέσει μια περαιτέρω φασιστικοποίηση της κοινωνίας και της πολιτείας. Η δεύτερη να οδηγήσει την πολιτική σκηνή σε μια «ιταλοποίηση», με την διάλυση της αριστεράς. Αποτελεί μέγιστο στοίχημα να αποτρέψουμε είτε την πρώτη, είτε την δεύτερη, είτε και τις δυο καταστροφές. Η ιδιαιτερότητα της αριστεράς στην Ελλάδα με όλα της τα κουσούρια, ήταν αυτό το ποιοτικό και ποσοτικό χαρακτηριστικό, που απέτρεψε ως τώρα την ολοκληρωτική συντριβή των δυνάμεων της εργασίας. Μέγιστο και πρώτιστο καθήκον μας να κινηθούμε ενιαία και μαχητικά στο δρόμο του αγώνα, μέσα στην μάχη, στο οδόφραγμα, στην απεργία και την κατάληψη, συζητάμε τα υπόλοιπα.

Πηγή: argiros.net